

Sygn. akt I CZ 131/12

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi A. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego
w W. z dnia 5 lipca 2011 r., wydanego
w sprawie z wniosku A. H.
przy uczestnictwie A. .
i udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej
w W.
o wydanie dziecka,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2012 r.,
zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Rejonowego
w W.
z dnia 1 czerwca 2012 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy odrzucił skargę A. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia tego Sądu z dnia 5 lipca 2011 r., gdyż została ona wniesiona z naruszeniem dyspozycji art. 87¹ § 1 k.p.c.

W zażaleniu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wobec niezachowania przewidzianego w art. 87¹ § 1 k.p.c. wymagania co do tzw. zastępstwa adwokacko-radcowskiego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym podlegało odrzuceniu. Skoro okazało się ono niedopuszczalne, to w zasadzie nie ma też potrzeby procesowej ustosunkowywania się, czy w odniesieniu do wskazanej skargi należało uruchomić postępowanie naprawcze. Dlatego też tylko marginesowo Sąd Najwyższy zauważa, że odrzucenie skargi ze względu na jej osobiste sporządzenie przez skarżącego było oczywiście uzasadnione, gdyż wadliwość polegająca na niezachowaniu obowiązkowego zastępstwa strony przez adwokata lub radcę prawnego nie podlega usunięciu przez ewentualne wszczęcie tego rodzaju postępowania. Zgodnie bowiem z art. 424⁶ § 3 k.p.c., skargę wniesioną z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. sąd bezwzględnie odrzuca. Innymi słowy, chodzi w tym wypadku o wadliwość nieusuwalną.

Z tego samego względu bez znaczenia pozostaje zawarty w zażaleniu wniosek skarżącego o wyznaczenie mu terminu do ustanowienia pełnomocnika.

Wychodząc z przedstawionych założeń, Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej. zażalenie skarżącego jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c.).